

Opstelling
door het Comité van Ministers
van een Benelux-Overeenkomst inzake wapens en munitie

M (70) 5

Het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie,
Gelet op artikel 19 b) van het Benelux-Unie-Verdrag,

Gelet op het door de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad
op 27 november 1970 uitgebrachte advies,

Heeft de tekst opgesteld van een Benelux-Overeenkomst inzake
wapens en munitie, alsmede van een daarbij behorende gemeen-
schappelijke memorie van toelichting.

Deze teksten zijn hierbij gevoegd.

De Benelux-Overeenkomst zal worden voorgelegd aan de Overeen-
komstsluitende Partijen, teneinde na ondertekening in werking te
worden gesteld overeenkomstig de grondwettelijke bepalingen van
ieder der Overeenkomstsluitende Partijen.

Gedaan te Brussel, op 9 december 1970.

De Voorzitter van het Comité van Ministers,

R. J. NELISSEN

OVEREENKOMST
INZAKE WAPENS EN MUNITIE

MET BIJBEHORENDE
GEMEENSCHAPPELIJKE BEPALINGEN

CONVENTION
EN MATIERE D'ARMES ET DE MUNITIONS
AVEC DISPOSITIONS COMMUNES ANNEXEES

**BENELUX-OVEREENKOMST
INZAKE WAPENS EN MUNITIE**

De Regering van het Koninkrijk België,

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg,

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Verlangende in de drie landen eenvormigheid tot stand te brengen in de beginselen van hun wetgevingen inzake wapens en munitie ;

Overwegende, dat rekening dient te worden gehouden met de noodzaak de in het belang van de openbare orde en veiligheid vastgestelde bepalingen te harmoniseren, het vrije verkeer op het grondgebied der drie landen te vergemakkelijken en aldus bij te dragen tot de afschaffing van administratieve maatregelen aan de Benelux-binnengrenzen, overeenkomstig de artikelen 3, 11 en 76 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie van 3 februari 1958 ;

Gelet op het advies van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad van 27 november 1970 ;

Zijn het volgende overeengekomen :

Artikel 1

1. De Overeenkomstsluitende Partijen verbinden zich hun wetgeving inzake wapens en munitie aan te passen aan de in deze Overeenkomst en in de daarbij behorende Bijlage vervatte bepalingen.
2. Zij zullen de nodige voorzieningen treffen opdat deze Overeenkomst, alsmede de in de daarbij behorende Bijlage vervatte bepalingen, uiterlijk binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van de inwerkingtreding, volledig zullen worden toegepast. Evenwel kan de toepassing van deze bepalingen bij beschikking van het Comité van Ministers geheel of gedeeltelijk worden opgeschort tot de verwezenlijking van één enkel Benelux-douanegebied.

Artikel 2

Elke van de Overeenkomstsluitende Partijen mag het dragen en het voorhanden hebben van wapens en van de daarvoor bestemde munitie regelen, mits deze reglementering niet onverenigbaar is met de bepalingen van de Bijlage van deze Overeenkomst.

Artikel 3

Elke van de Overeenkomstsluitende Partijen geeft aan de beide andere Overeenkomstsluitende Partijen kennis van de vraagstukken, welke bij de toepassing van deze Overeenkomst en van de in de daarbij behorende Bijlage vervatte bepalingen zouden kunnen rijzen. Het Comité van Ministers, ingesteld bij artikel 15 van het Benelux-Unieverdrag zal overleg plegen teneinde een oplossing voor deze vraagstukken te vinden.

Artikel 4

Het Comité van Ministers kan volgens de in artikel 18 van het Unieverdrag vastgestelde procedure beschikkingen nemen, die de Overeenkomstsluitende Partijen verbinden, teneinde :

- a) de in artikel 1 van de Bijlage bij deze Overeenkomst vastgestelde categorieën wapens aan te vullen en deze, op instemmend advies van de Raadgevende Interparlementaire Benelux-raad, te wijzigen ;
- b) de wijze van uitvoering van de artikelen 8 en 9 van deze Overeenkomst vast te stellen ;
- c) het model van de vergunningen en verloven, bedoeld in de Bijlage van deze Overeenkomst, vast te stellen.

Artikel 5

Elke van de Overeenkomstsluitende Partijen deelt de overige Overeenkomstsluitende Partijen door bemiddeling van de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie mede welke instanties in haar land in de zin van de bepalingen van de Bijlage van deze Overeenkomst bevoegd zijn.

Artikel 6

1. Elke van de Overeenkomstsluitende Partijen kan van de bepalingen van de aan deze Overeenkomst gehechte Bijlage vrijstellingen verlenen voor :
 - a) antieke wapens, wapens die deel uitmaken van een verzameling of van een wandversiering ;
 - b) wapens die voor doeleinden van wetenschap of onderwijs worden gebruikt of daartoe zijn bestemd.
2. De Overeenkomstsluitende Partij die gebruik maakt van het bij het eerste lid verleende recht, neemt de nodige maatregelen opdat deze wapens slechts voor de vorengenoemde doeleinden worden aangewend. De vrijstellingen zijn niet geldig op het grondgebied van de overige Overeenkomstsluitende Partijen.

Artikel 7

1. In geval van oorlog of andere buitengewone omstandigheden kan elk van de Overeenkomstsluitende Partijen regels vaststellen welke tijdelijk van de bepalingen van deze Overeenkomst en de daarbij behorende Bijlage afwijken.
2. De desbetreffende Overeenkomstsluitende Partij geeft de beide andere Overeenkomstsluitende Partijen daarvan onverwijld kennis. In dat geval kunnen laatstgenoemden aan de binnengrenzen de nodige maatregelen treffen om de openbare orde en veiligheid binnen hun grondgebied te verzekeren.

Artikel 8

1. De Overeenkomstsluitende Partijen verlenen elkaar bijstand bij het toezicht op het wapenbestand en de beteugeling van het onwettige verkeer van wapens ; in het bijzonder mogen zij het uitgaan van wapens afkomstig uit een partnerland alleen toestaan, wanneer zij de toestemming van dit laatste hebben verkregen.

2. Elke van de Overeenkomstsluitende Partijen draagt er zorg voor dat de transporten van wapens of munitie door het grondgebied van een der andere Partijen niet plaatsvinden dan nadat de bevoegde autoriteiten van laatstbedoelde Partij hiervan op de hoogte zijn gesteld.
3. Het tweede lid is niet van toepassing in de gevallen, bedoeld in artikel 9, lid 2 sub b. en c. van de Bijlage.

Artikel 9

Indien een Overeenkomstsluitende Partij een of meer der in de Bijlage behorende bij deze Overeenkomst vervatte bepalingen wenst te wijzigen, geeft zij van haar voornemen aan de beide andere Overeenkomstsluitende Partijen kennis door bemiddeling van de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie. In dat geval zullen de Overeenkomstsluitende Partijen trachten tot overeenstemming te komen.

Artikel 10

Indien een der Overeenkomstsluitende Partijen na de datum van inwerkingtreding van deze Overeenkomst partij wenst te worden bij een overeenkomst, waarin bepalingen voorkomen welke afwijken van de Bijlage behorende bij deze Overeenkomst, is artikel 9 van toepassing.

Artikel 11

Behoudens wat de overdracht aan particulieren betreft, zijn de verbodsbepalingen, vervat in de Bijlage behorende bij deze Overeenkomst, niet van toepassing op het openbaar gezag van de drie Beneluxlanden, noch op personen die een openbare functie bekleden, voor zover betreft wapens die deel uitmaken van hun ambtsuitrusting of behoren tot hun ambtskleding.

Artikel 12

Geen enkel voorbehoud kan worden gemaakt ten aanzien van deze Overeenkomst en de Bijlage.

Artikel 13

Ter uitvoering van artikel 1, lid 2, van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof worden voor de toepassing van de hoofdstukken III en IV van dat Verdrag als gemeenschappelijke rechtsregels de bepalingen van deze Overeenkomst en van de Bijlage aangewezen.

Artikel 14

1. Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft geldt deze Overeenkomst alleen voor het Rijk in Europa.
2. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden kan de toepasselijkheid van deze Overeenkomst uitbreiden, tot Suriname en de Nederlandse Antillen door middel van een verklaring, gericht aan de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie, die daarvan onmiddellijk kennis geeft aan de beide andere Overeenkomstsluitende Partijen. Deze verklaring wordt van kracht op de eerste dag van de derde maand, volgende op de datum waarop de Secretaris-Generaal haar heeft ontvangen.

Artikel 15

1. Deze Overeenkomst zal worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging zullen worden neergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie, die de Overeenkomstsluitende Partijen kennis geeft van de neerlegging van die akten.
2. De Overeenkomst treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand volgend op de datum van neerlegging van de derde akte van bekrachtiging.
3. De Overeenkomst eindigt tezelfdertijd als het Unieverdrag.

TEN BLIJKE WAARVAN, de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, deze Overeenkomst hebben ondertekend.

GEDAAN te Brussel, op 9 december 1970 in drievoud, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor de Regering van het Koninkrijk België :

H. FAYAT.

Voor de Regering van het Groothertogdom Luxemburg :

G. THORN.

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden :

R. J. NELISSEN.

B I J L A G E

**GEMEENSCHAPPELIJKE BEPALINGEN
BEHORENDE BIJ DE BENELUX-OVEREENKOMST
INZAKE WAPENS EN MUNITIE**

A. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

De onderhavige bepalingen gelden voor de hierna genoemde wapens en munitie :

Categorie I :

1. opvouwbare geweren ;
2. geweren waarvan de kolf of de loop in verschillende delen uitneembaar is ;
3. wapens of andere voorwerpen, bestemd voor het treffen van personen met traanverwekkende, giftige, verstikkende, weerloosmakende en soortgelijke stoffen, met uitzondering van revolvers en pistolen voor het afschieten van patronen met weerloosmakende stof ;
4. munitie die traanverwekkende, giftige, verstikkende, weerloosmakende of soortgelijke stoffen verspreidt, met uitzondering van patronen met weerloosmakende stof voor revolvers en pistolen ;
5. wapens en andere voorwerpen bestemd voor het treffen van personen of goederen door vuur of door middel van een ontploffing ;
6. blanke wapens, waarvan het lemmet meer dan een snijkant heeft, bajonetten en stiletto's ;
7. messen, waarvan het lemmet door een pal kan worden vastgezet, met uitzondering van :
 - 1° messen, welke speciaal bestemd zijn voor het jachtbedrijf ;

2° messen, welke niet voorzien zijn van een stootplaat en waarvan het lemmet een lengte heeft van minder dan 7 cm of waarvan het lemmet een lengte heeft van meer dan 7 cm maar minder dan 9 cm, mits dit lemmet, in laatstbedoeld geval breder is dan 14 mm ;

8. boksbeugels en ploertendoders ;
9. wapens die uiterlijk gelijken op een ander voorwerp dan een wapen of die zodanig zijn gewijzigd dat het vervoer of het dragen niet zichtbaar is of dat de aanvalskracht wordt verhoogd.

Categorie II :

1. geweren, revolvers, pistolen en hun munitie die niet voorkomen in categorie I, met uitzondering van luchtdrukgeweren, -revolvers en -pistolen, waarbij de kinetische mondingsenergie niet hoger is dan 0,22 kgm ;
2. revolvers en pistolen voor het afschieten van munitie met weerloosmakende stof alsmede deze munitie ;
3. toestellen voor beroepsdoeleinden die geschikt zijn om projectielen af te schieten ;
4. degens, zwaarden of sabels, welke niet bestemd zijn voor de scherm sport, alsmede werpmessen ;
5. messen, waarvan het lemmet met een pal kan worden vastgezet en die speciaal bestemd zijn voor het jachtbedrijf ;
6. wapenstokken.

Categorie III :

— vuurwapens en hun munitie die niet in de andere categorieën voorkomen.

Artikel 2

1. De bepalingen betreffende wapens zijn mede van toepassing op onderdelen en hulpstukken bestemd voor die wapens.
2. De bepalingen betreffende munitie zijn mede van toepassing op onderdelen van die munitie.

Artikel 3

Voor de toepassing van deze bepalingen :

- a) moeten de begrippen binnenkomst, uitgaan, aangegeven bestemming, invoer en doorvoer worden opgevat in de zin van de douanewetgevingen der drie Beneluxlanden, met dien verstande dat wordt verstaan onder :

1° binnenkomst :

het binnenkomen in het grondgebied van een Beneluxland vanuit derde landen ;

2° uitgaan :

het uitgaan uit het grondgebied van een Beneluxland met bestemming derde landen ;

3° doorvoer :

de doortocht met of zonder oponthoud over het grondgebied van een of meer der Beneluxlanden vanuit en naar derde landen.

- b) hebben de begrippen verkrijging en overdracht slechts betrekking op de handelingen betreffende wapens en munitie welke zich op het grondgebied van de Beneluxlanden bevinden en die er niet toe leiden dat deze wapens en munitie uit dit grondgebied uitgaan noch dat het douaneregime ervan wordt gewijzigd.

B. ERKENNING

Artikel 4

1. Het is verboden wapens of munitie te vervaardigen, te transformeren, voor derden te herstellen of daarin handel te drijven zonder daartoe te zijn erkend overeenkomstig lid 2 van dit artikel.
2. De erkenning wordt verleend door het bevoegde gezag van het land, waarin de aanvrager wapens of munitie wil vervaardigen, transformeren, herstellen of verhandelen.
3. De erkenning kan worden beperkt tot bepaalde handelingen en tot bepaalde wapens of munitie.

4. De erkenning houdt geen ontheffing in van de naleving der in de volgende artikelen vervatte bepalingen.

C. BEPALINGEN VOOR WAPENS EN MUNITIE VAN CATEGORIE I

Artikel 5

1. Het vervaardigen, transformeren, voor derden herstellen, overdragen, verkrijgen, voorhanden hebben, opslaan, dragen, vervoeren, doen binnenkomen en doen uitgaan van tot categorie I behorende wapens en munitie, zijn verboden ; dit verbod geldt ook voor het opslaan of vervoeren onder douaneverband.
2. Ontheffingen van dit verbod kunnen worden verleend voor het doen binnenkomen, vervaardigen, transformeren, voor derden herstellen, vervoeren, overdragen of verkrijgen, doch uitsluitend met het oog op het doen uitgaan of op de levering aan het openbaar gezag.
3. De ontheffingen bedoeld in het vorig lid worden verleend door de bevoegde autoriteiten van het land, waar de betrokken handeling moet worden verricht ; deze geven geen enkel recht in de twee andere landen.

D. BEPALINGEN VOOR WAPENS EN MUNITIE VAN CATEGORIEEN II EN III

Artikel 6

Binnenkomst

1. Het zonder vergunning doen binnenkomen van tot de categorieën II en III behorende wapens of munitie, of het wijzigen van de aangegeven bestemming van het binnenkomen zijn verboden. Dit verbod geldt ook voor het opslaan en vervoeren onder douaneverband.
2. Lid 1 is niet van toepassing op wapens of munitie, welke over zee of door de lucht binnenkomen en zonder overlading weer uitgaan. Wanneer het gaat om een binnenkomst over zee, geldt de ontheffing alleen indien het schip onmiddellijk dezelfde weg terugneemt.

3. De vergunning tot binnenkomst kan bestaan uit :
 - a) een invoervergunning, afgegeven door het bevoegde gezag van het land, waar de wapens of de munitie zullen worden ingevoerd ;
 - b) een doorvoervergunning, afgegeven door het bevoegde gezag van het land, vanwaar de wapens of de munitie zullen uitgaan ;
 - c) een vergunning tot overbrenging of tot opslag onder douaneverband, afgegeven door het bevoegde gezag van het land waar de wapens of de munitie moeten worden opgeslagen.
4. De vergunning tot wijziging van de aangegeven bestemming wordt afgegeven door het bevoegde gezag van het land waar de goederen de nieuwe bestemming zullen volgen.
5. Aan de in dit artikel bedoelde vergunningen kunnen verplichtingen en voorwaarden worden verbonden.

Artikel 7

Uitgaan

Het doen uitgaan van tot de categorieën II en III behorende wapens en munitie blijft onderworpen aan de reglementering van het land waar de wapens en munitie zich bevinden. De doortocht van deze wapens en munitie door een ander Beneluxland is afhankelijk van de toestemming van dit land.

Artikel 8

Verkrijging en overdracht

1. Het is verboden, zonder vergunning of verlof, tot de categorieën II en III behorende wapens of munitie te verkrijgen.
2. Eveneens is zonder vergunning verboden de overdracht van tot de categorieën II en III behorende wapens of munitie, met uitzondering van de overdracht van tot de categorie II behorende wapens of munitie hetzij aan personen die in het bezit zijn van een verlof tot verkrijging, hetzij door particulieren aan overeenkomstig artikel 4 erkende personen.

3. De vergunningen tot verkrijging en tot overdracht worden uitsluitend verleend voor de handel en aan overeenkomstig artikel 4 erkende personen.
4. Het verlof tot verkrijging wordt verleend uitsluitend voor privé-gebruik en voor de tot de categorie II behorende wapens of munitie.
5. De vergunning en het verlof tot verkrijging worden aan ingezetenen van een Beneluxland afgegeven door het bevoegde gezag van het land waarvan zij ingezetenen zijn. Zij zijn geldig op het grondgebied van alle drie de Beneluxlanden.
6. Aan niet-ingezetenen van de Beneluxlanden worden de vergunning en het verlof tot verkrijging verleend door het bevoegde gezag van het land waar de wapens of munitie die deze niet-ingezetenen wensen te verkrijgen, zich bevinden. Zij zijn slechts geldig op het grondgebied van dat land.
7. De vergunning tot overdracht wordt verleend door het bevoegde gezag van het land waar de wapens of de munitie zich bevinden.
8. Aan de in dit artikel bedoelde vergunningen kunnen verplichtingen en voorwaarden worden verbonden.

Artikel 9

Voorhanden hebben, opslaan en vervoeren

1. Het is verboden tot de categorieën II en III behorende wapens of munitie voorhanden te hebben, op te slaan of te vervoeren.
2. Het verbod van het vorige lid is niet van toepassing :
 - a) op overeenkomstig artikel 4 erkende personen, voor de wapens of munitie, waarop hun erkenning betrekking heeft, doch alleen in het land waar zij zijn erkend ;
 - b) op overeenkomstig artikel 4 erkende personen voor monster- of demonstratiemateriaal, in de drie Beneluxlanden ;

- c) op personen in het bezit van een overeenkomstig de artikelen 6, 7 en 8 afgegeven vergunning of verlof voor wapens of munitie die met de toegestane handelingen verband houden, in de drie Beneluxlanden ;
- d) op particulieren in het bezit van een verlof tot het voorhanden hebben, opslaan of vervoeren van tot de categorie II behorende wapens of munitie, doch uitsluitend in het land waar dit verlof is verleend.

Artikel 10

Dragen

1. Het is verboden een tot de categorieën II en III behorend wapen te dragen.
2. Het verbod van lid 1 is niet van toepassing op personen in het bezit van een verlof tot het dragen van wapens. Dit verlof wordt uitsluitend afgegeven voor tot categorie II behorende wapens en geldt alleen voor het land, waar het is afgegeven.

GEMEENSCHAPPELIJKE
MEMORIE VAN TOELICHTING
BIJ DE BENELUX-OVEREENKOMST
INZAKE WAPENS EN MUNITIE

EXPOSE DES MOTIFS COMMUN
DE LA CONVENTION BENELUX
EN MATIERE D'ARMES ET DE MUNITIONS

I. INLEIDING

Alle drie de Beneluxlanden kennen wettelijke voorschriften waardoor het bezit, het gebruik en de handel van wapens en munitie aan banden wordt gelegd. Met dergelijke voorschriften kunnen verschillende doeleinden worden nagestreefd, waarbij in de eerste plaats behoort de bescherming van de veiligheid van burger en Staat.

Tussen de wettelijke regelingen in de drie Staten bestaan tamelijk grote verschillen. Zo kent België strenge regels voor wat betreft pistolen en revolvers, maar juist een grote vrijheid op het stuk van jacht- en sportgeweren. In Nederland evenwel worden al deze vuurwapens over één kam geschoren.

Het is duidelijk dat het wegvallen van de controle aan de binnengrenzen automatisch zou leiden tot een soort feitelijke harmonisering op het gebied van het bezit van en gedeeltelijk ook van de handel in wapens en munitie. Deze zou het karakter krijgen van een harmonisering naar beneden, d.w.z. dat in feit de aanpassing zal plaatsvinden aan de minst strenge regels die in een van de drie Beneluxlanden gelden. Deze situatie moet als ongewenst worden beschouwd en is trouwens in strijd met de, mede op grond van Amerikaanse ervaringen, toenemende behoefte aan strenge regels op het gebied van het bezitten en dragen van wapens en een zo effectief mogelijke controle op de handel in wapens.

In de geschetste omstandigheden lijkt harmonisatie van de wapenwetgeving het aangewezen middel. Wanneer de regels betreffende het dragen, bezitten en verhandelen van wapens in de drie landen gelijk zijn, bestaat geen behoefte meer aan controles hierop aan de binnengrenzen en zal het wegvallen van deze controles niet worden gevoeld.

Tot dit doel is deze overeenkomst opgesteld. Daarin verbinden de drie landen zich hun nationale wetgevingen inzake wapens en munitie aan te passen aan de in de Overeenkomst en de Bijlage daarvan vervatte bepalingen. Zoals gebruikelijk staan in de Overeenkomst de verplichtingen die de landen ten opzichte van elkaar aangaan, terwijl de Bijlage de bepalingen van materieel recht, die voor de burgers van belang zijn, bevat.

De Overeenkomst en de Bijlage zijn niet uitsluitend met het oog op het dienen van de interne veiligheid van de Staat en de bescherming van de burger opgesteld. Het bleek namelijk dat het wegvallen van de controles aan de binnengrenzen ook consequenties zou hebben voor het zogenaamde wapen-embargobeleid ten opzichte van derde landen en op het eerbiedigen van kwaliteitsregels voor wapens en munitie, zoals die met name in België worden gesteld.

Wat het wapen-embargobeleid betreft, behoeft de kwestie van opportuniteit en mogelijkheid van een harmonisatie op dit stuk hier niet nader te worden onderzocht. Hier is slechts de vastelling van belang dat dit beleid op dit moment niet is geharmoniseerd. Het komt derhalve voor dat er bepaalde derde landen zijn waarheen het ene Beneluxland, om politieke of andere redenen, geen wapens wenst uit te voeren, terwijl het andere Beneluxland hiertegen geen bezwaren heeft. Het wegvallen van de controles aan de binnengrenzen zou ertoe kunnen leiden dat uit eerstgenoemd Beneluxland afkomstige wapens via een partnerland de door het eerste land ongewenst geachte bestemming toch zouden kunnen bereiken.

Het is wel duidelijk dat harmonisatie, met het oog op het overbodig maken van de grenscontroles, alléén zin heeft als alle voorschriften worden geharmoniseerd, of althans in een zodanig gemeenschappelijk systeem worden ingebouwd, dat controle aan de binnengrenzen op de betrokken produkten niet meer hoeft plaats te hebben. Zou men enkel de voorschriften betreffende de binnenlandse openbare orde en veiligheid harmoniseren, doch doorgaan met aan de binnengrenzen wapenen en munitietransporten te controleren om redenen van wapen-embargobeleid, dan zou de harmonisatie de bestaande grensbelemmeringen voor wapens en munitie toch niet opheffen. Het is trouwens, uit een oogpunt van eenvoud en overzichtelijkheid van de wetgeving en de toepassing daarvan, in het algemeen wenselijk de voorschriften met betrekking tot eenzelfde groep produkten, zoals wapens en munitie, zoveel mogelijk in dezelfde regeling vast te leggen. Daarom is een zodanig systeem van toezicht op de bewegingen van wapens en munitie uitgewerkt, dat de gevolgen van het wegvallen van de controle aan de binnengrenzen bij en verschillend wapen-embargobeleid kunnen worden opgevangen. Dit toezichtstelsel dient dan weer mede de belangen van de binnenlandse openbare orde en veiligheid, zelfs al zou het daarvoor niet in alle onderdelen strikt onmisbaar zijn.

II. INHOUD VAN DE OVEREENKOMST

De drie Staten verplichten zich hun nationale wetgeving inzake wapens en munitie aan te passen aan de in de Oevereenkomst en de daarbij behorende Bijlage vervatte bepalingen. Het is de bedoeling dat de Overeenkomst en de Bijlage uiterlijk binnen een termijn van 6 maanden na de inwerkingtreding daarvan volledig zullen worden toegepast. De noodzakelijke aanpassing van de nationale wetgevingen moet dan voltooid zijn. Voor het geval een enkel Benelux-douanegebied binnen die termijn nog niet tot stand zou zijn gekomen, verleent de Overeen-

komst het Comité van Ministers de bevoegdheid de toepassing van de reglementering geheel of gedeeltelijk op te schorten. Daarbij kan worden aangetekend, dat de Overeenkomst en de Bijlage zijn opgesteld in de vooronderstelling van het bestaan van een enkel Benelux-douanegebied, dat tot stand zal komen op grond van de Overeenkomst van 29 april 1969, met dien verstande evenwel dat men ermede rekening heeft gehouden dat toepassing van althans gedeelten van de Overeenkomst en de Bijlage ook reeds vóór die tijd nodig kan zijn. In dit verband kan erop worden gewezen dat reeds geruime tijd de controles aan de binnengrenzen, m.n. de douane-controle op het reizigersverkeer zo summier zijn dat aan harmonisering van de voorschriften betreffende het voorhanden hebben, dragen en vervoeren van wapens door particulieren en betreffende het afleveren van wapens aan particulieren in feite al een dringende behoefte bestaat.

De Overeenkomst voorziet slechts in normen, maar niet in sancties. De noodzakelijke strafsancties zullen in de nationale wetgeving moeten worden opgenomen. De Staten zijn voorts vrij in hun nationale wet strengere normen te bepalen dan die in de Overeenkomst voorkomen, maar zij mogen daarvan niet zodanig afwijken dat hun nationale regels minder streng zijn dan die van de Overeenkomst.

In een algemene uitzondering is voorzien voor het geval van oorlog of andere buitengewone omstandigheden (*art. 7* van de Overeenkomst). In een dergelijk geval kan elk van de Staten afwijken van de Overeenkomst en de Bijlage. Het moet dan wel de beide andere Staten hiervan kennis geven, welke laatste de nodige maatregelen kunnen treffen om de openbare orde en veiligheid binnen hun grondgebied te verzekeren en, meer bepaald, maatregelen van tijdelijke aard aan de intragrenzen te treffen.

Volgens *artikel 11* van de Overeenkomst zijn de verbodsbepalingen van de Bijlage niet van toepassing op het openbaar gezag (leger, politie enz.) van de drie Benelux-Staten, behalve voor wat de verkoop aan particulieren betreft.

In *artikel 13* van de Overeenkomst worden de bepalingen van deze Overeenkomst aangewezen als gemeenschappelijke rechtsregels in de zin van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof. Dit geldt ook voor de bepalingen van de Bijlage. Dat betekent dus dat het Benelux-Gerechtshof competent is voor de uiteindelijke en uniforme interpretatie van de Overeenkomst inzake wapens en munitie en de Bijlage daarvan.

De Overeenkomst bevat voorts een aantal gebruikelijke bepalingen (*art. 12-15*) over de bekrachtiging, de wijziging en de opzegging daarvan, over de gelding in de verschillende delen van het Koninkrijk der Nederlanden en over het maken van voorbehouden.

Enkele artikelen van de Overeenkomst, waaronder m.n. *artikel 8*, slaan terug op de bepalingen van de Bijlage en zullen in verband daarmee hierna worden behandeld.

III. INHOUD VAN DE BIJLAGE

A. De categorieën wapens

Artikel 1 van de Bijlage somt de wapens en munitie op, waarop de bepalingen, die in de Bijlage zijn vervat, van toepassing zijn. De wapens worden in drie categorieën ingedeeld. *Artikel 2* voegt hieraan toe dat de bepalingen voor wapens en munitie steeds mede van toepassing zijn op onderdelen bestemd voor die wapens of munitie en, voor wat de wapens betreft, ook op hulpstukken.

Bij de indeling in categorieën is het systeem gevolgd dat in categorie I de als bijzonder gevaarlijk beschouwde wapens voorkomen. Ten aanzien hiervan zijn de meeste handelingen verboden. In de categorieën II en III zijn de overige wapens en munitie ingedeeld. De bepalingen voor deze beide categorieën zijn goeddeels dezelfde, althans voor wat de handel en de fabricage betreft. Het verschil tussen beide categorieën is dat het bezit en het dragen van de wapens van categorie II ook aan particulieren kan worden toegestaan, wat bij die van categorie III niet het geval is.

Tot categorie I behoren opvouwbare geweren, geweren waarvan de kolf of de loop in verschillende delen uitneembaar is, gecamoufleerde wapens, gaswapens, kleine en daardoor gemakkelijk te verbergen blanke wapens zoals dolken en stilleto's, alsmede boksbeugels en ploertendoders.

Tot de wapens van categorie II, waarvan dus het bezit en het dragen aan particulieren kunnen worden toegestaan, behoren in de eerste plaats gewone geweren, revolvers en pistolen. De luchtdrukgeweren waarbij de kinetische mondingsenergie niet hoger is dan 0,22 kgm zijn echter wegens hun geringe doordringingskracht van de toepassing der Overeenkomst uitgesloten. Revolvers en pistolen voor het afschieten van patronen met weerloosmakende stof die in deze categorie voorkomen, zijn de enige gaswapens waarvan het bezit en het dragen aan particulieren kunnen worden toegestaan. Dit is speciaal bedoeld voor Luxemburg, waar het voorkomt dat een vergunning wordt gegeven om redenen van zelfverdediging. Tenslotte zijn in categorie II opgenomen de degens, zwaarden en sabels, welke geen sportwapens zijn, alsmede de werpmessen. Dit zijn meestal grote, en daardoor moeilijk te ver-

bergen, en dus minder gevaarlijke wapens. De van categorie I uitdrukkelijk uitgezonderde jachtmessen, waarvan het lemmet met een pal kan worden vastgehecht, alsmede de wapenstokken en gereedschappen waarmede projectielen kunnen worden afgeschoten, zoals slachtoestellen, schiethamers en derkelijke, vallen eveneens onder categorie II.

Categorie III bevat alle vuurwapens en de daarbij behorende munitie, die noch onder categorie I, noch onder categorie II zijn ondergebracht. Tot deze categorie behoren in het algemeen grotere vuurwapens, die speciaal bestemd zijn voor militair gebruik en die uit de handen van particulieren dienen te blijven. Genoemd kunnen worden: mitrailleurs en pistoolmitrailleurs, kanonnen en mortieren, terugstootloze vuurmonden, bazooka's, enz.

Het begrip vuurwapen wordt in de Bijlage niet nader gedefinieerd. Het wordt als algemeen bekend beschouwd. Indien zich echter in grensgevallen interpretatie-moeilijkheden zouden voordoen, zullen deze door de rechter moeten worden opgelost, waarbij de prejudiciële bevoegdheid van het Benelux-Hof een waarborg inhoudt voor uniformiteit van interpretatie. Via aanwijzingen aan de opsporings- en vervolgingsinstanties kunnen de regeringen ook een zekere invloed uitoefenen op de praktische toepassing. Van belang is hierbij dat *artikel 3* van de Overeenkomst bepaalt dat elk van de landen aan de beide andere kennis geeft van de vraagstukken, welke bij de toepassing van de Overeenkomst en de Bijlage zouden kunnen rijzen en dat het Comité van Ministers, ingesteld door het Benelux-Unieverdrag, overleg zal moeten plegen teneinde een oplossing voor deze vraagstukken te vinden.

Het Comité van Ministers heeft voorts, krachtens *artikel 4* sub a) van de Overeenkomst, de bevoegdheid de in artikel 1 van de Bijlage vastgestelde categorieën wapens aan te vullen. Dit kan van belang zijn wanneer blijkt dat bepaalde wapens over het hoofd zijn gezien of wanneer nieuwe, thans nog onbekende wapens, zouden worden geïntroduceerd. Het Comité van Ministers kan tevens de categorieën wijzigen, dus wapens van de ene naar de andere categorie overbrengen. Daardoor kan voor bepaalde wapens een strenger dan wel een minder streng regiem worden ingesteld. Aangezien dit in zekere mate een wijziging zou betekenen van de toepassingsmodaliteiten van de Overeenkomst zelf, leek het gewenst te bepalen dat een dergelijke beschikking van het Comité van Ministers slechts mag worden genomen na een instemmend advies van de Interparlementaire Beneluxraad. Deze beschikkingen van het Comité van Ministers, alsmede die welke op grond van *artikel 4*, b. en c. worden genomen, verbinden de Overeenkomstsluitende Partijen op dezelfde wijze als de op grond van artikel 19 a) van het Unieverdrag genomen beschikkingen.

Krachtens *artikel 6* van de Overeenkomst kan elk van de Staten uitzonderingen op de bepalingen van de Bijlage vaststellen voor antieke wapens, voor wapens die deel uitmaken van en verzameling of een wandversiering, alsmede voor wapens die voor wetenschappelijke of onderwijsdoeleinden worden gebruikt of daartoe zijn bestemd. Hiertoe moeten wel de nodige maatregelen worden getroffen, opdat deze wapens niet voor andere dan de hier genoemde doelen zullen worden gebruikt.

B. Erkenning

Volgens *artikel 4* van de Bijlage is elke professionele activiteit met betrekking tot wapens en munitie, nl. de fabricage en transformatie, de reparatie en de handel, afhankelijk van een erkenning. De erkenning wordt verleend door de autoriteiten van het land waar de aanvrager de betrokken activiteit wil uitoefenen. Degene die zijn activiteit in verschillende Beneluxlanden wil uitoefenen zal dus meer erkenningen moeten aanvragen. Erkenningen kunnen worden beperkt tot bepaalde handelingen en tot bepaalde wapens of munitie.

De erkenning stelt de autoriteiten in staat een selectie toe te passen op de toelating van wapenfabrikanten, -reparateurs en -handelaren. Hierbij kunnen de noodzakelijke maatstaven van betrouwbaarheid en vakbekwaamheid worden aangelegd. Voorts worden door het systeem van erkenning de autoriteiten in staat gesteld de vervaardiging van en de handel in wapens in het oog te houden. Tevens zou, indien daar behoefte aan bestaat, het aantal verkooppunten van wapens door een restrictief erkenningsbeleid kunnen worden beperkt.

Uiteraard stelt een erkenning niet vrij van de naleving van de overige bepalingen van de Bijlage.

C. Bepalingen voor wapens van categorie I

In beginsel zijn alle mogelijke handelingen met de als bijzonder gevaarlijk beschouwde wapens van categorie I verboden, nl. het vervaardigen, transformeren, herstellen, overdragen, verkrijgen, voorhanden hebben, opslaan, dragen, vervoeren, alsmede het doen binnenkomen en doen uitgaan. Ter voorkoming van misverstand is uitdrukkelijk toegevoegd dat dit verbod ook geldt voor het opslaan of vervoeren onder douaneverband. De begrippen binnenkomst en uitgaan worden onder D. verklaard.

Onder bepaalde omstandigheden kan krachtens *artikel 5, lid 2*, van de Bijlage, van sommige van deze verboden een ontheffing worden verleend voor het doen binnenkomen, vervaardigen, transformeren, voor

derden herstellen, overdragen of verkrijgen. Een ontheffing voor deze verrichtingen mag slechts worden gegeven met het oog op het doen uitgaan of met het oog op de levering aan het openbaar gezag. Zij kan, eventueel, toestemming tot vervoeren of voorhanden hebben impliceren.

De hier bedoelde ontheffingen worden verleend door de nationale autoriteiten, maar geven geen enkel recht in de beide andere landen. Als een ontheffing tot het fabriceren van wapens van categorie I wordt gegeven, moet in beginsel het vervoer en het uitgaan via de buitengrens van het land dat de ontheffing heeft gegeven, plaatsvinden.

D. Bepalingen voor wapens en munitie van de categorieën II en III

Deze bepalingen zijn in drie groepen gesplitst. *Artikel 6* behelst de voorschriften over het binnenkomen in het Benelux-gebied uit derde landen, waarbij inbegrepen voorschriften over doorvoer over het Benelux-gebied uit en naar derde landen. *Artikel 7* geeft een bepaling over het uitgaan uit het Benelux-gebied. In *artikel 8* wordt de verkrijging en de overdracht geregeld, in *artikel 9* het voorhanden hebben, opslaan en vervoeren en in *artikel 10* het dragen van wapens.

De voorschriften betreffende het verkeer met derde landen richten zich op het binnenkomen en uitgaan van wapens. Aan het hanteren van deze begrippen is de voorkeur gegeven boven het gebruik van de begrippen invoer, uitvoer en doorvoer. Het verschil tussen binnenkomen en invoer is dat binnenkomen betrekking heeft op het overschrijden van de territoriale grens, terwijl invoer wil zeggen het brengen in het vrije verkeer. Uitgaan wil zeggen het verlaten van het grondgebied, terwijl uitvoer betekent het buiten het vrije verkeer brengen.

De bovengenoemde voorkeur heeft de volgende redenen. In de eerste plaats sluiten de begrippen binnenkomst, enz., beter aan bij de thans in zwang zijnde terminologie, b.v. in de verordeningen van de Europese Economische Gemeenschap. In de tweede plaats is het, met name uit een oogpunt van openbare orde en veiligheid, belangrijker het binnen het grondgebied brengen van wapens en munitie aan banden te leggen dan het brengen van deze produkten in het vrije verkeer. In uitzonderlijke, maar toch denkbare gevallen als opstanden en grootscheepse roofovervallen, zullen rebellen of gangsters zich, als ze wapens willen bemachtigen, immers niet laten weerhouden door het feit dat deze nog niet zijn ingeklaard.

Met binnenkomst en uitgaan wordt steeds bedoeld het overschrijden van de buitengrens van het Benelux-gebied. Transacties die binnen de Benelux blijven, onverschillig of zij zich binnen één land afspelen, dan wel plaatshebben van het ene Beneluxland naar het andere, vallen onder verkrijging en overdracht.

Twee handelingen worden door *artikel 6* van de Bijlage, behoudens vergunning, verboden. Dit zijn het doen binnenkomen van tot de categorieën II en III behorende wapens of munitie, alsmede het wijzigen van de aangegeven bestemming waaronder deze wapens of munitie zijn binnengebracht. Onder dit laatste wordt verstaan dat goederen, die bij het binnen komen ten doorvoer zijn verklaard of zonder bestemming voorlopig in entrepot zijn gegeven, alsnog worden ingevoerd, dus in het vrije verkeer worden gebracht.

Een vergunning tot binnenkomst kan ofwel zijn een invoervergunning, ofwel een doorvoervergunning, ofwel een vergunning tot overbrenging of opslag onder douane-verband.

Bij invoer worden de betrokken produkten in het vrije verkeer gebracht. Het is duidelijk dat de autoriteiten van het Beneluxland van bestemming hierin meer geïnteresseerd zijn dan die van het land waar de wapens de buitengrens overschrijden. Bepaald is dan ook dat een invoervergunning wordt afgegeven door het bevoegde gezag van het land waar de wapens of de munitie zullen worden ingevoerd. Komen wapens bv. binnen aan de Frans-Luxemburgse grens, die bestemd zijn om in Nederland in het vrije verkeer te worden gebracht, dan zal een Nederlandse invoervergunning getoond moeten worden.

Van de transactie zijn de Nederlandse autoriteiten, die de invoervergunning hebben afgegeven en de Luxemburgse, waar de produkten zijn binnengebracht, zodoende op de hoogte. Evenwel zullen de wapens uit Luxemburg via België naar Nederland worden getransporteerd. Het is nuttig dat ook de Belgische autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, teneinde te voorkomen dat de wapens op de een of andere manier tijdens hun tocht door België « zoekraken ». In verband hiermee bepaalt *artikel 8, lid 2* van de Overeenkomst dat elk der Beneluxlanden er zorg voor draagt dat de transporten van wapens of munitie door het grondgebied van één der andere landen niet plaatsvinden dan nadat de bevoegde autoriteiten van laatstbedoeld land hiervan op de hoogte zijn gesteld.

Over de doorvoer kan het volgende worden opgemerkt. Worden wapens of munitie door het Benelux-gebied naar derde landen doorgevoerd, dan zal deze doorvoer in het algemeen weinig sporen achterlaten. Produkten die zich in doorvoer bevinden kunnen niet worden gerepareerd of getransformeerd. Wat nog het meest kenbaar is, is de plaats van uitgang. Daarom is bepaald, dat als hoofdregel, doorvoervergunningen worden afgegeven door het bevoegde gezag van het land waar de wapens of de munitie uitgaan. De reeds geciteerde bepaling van *artikel 8, lid 2* van de Overeenkomst geldt echter ook hier, zodat in feite van doorvoerttransactie over het grondgebied van meer dan één Beneluxland, de autoriteiten van elk der betrokken landen op de hoogte moeten zijn.

Het is ook mogelijk dat wapens uit een derde land binnenkomen, waarvan de importeur nog niet definitief weet wat hij ermee gaat doen. Reden kan zijn dat de benodigde vergunning nog niet is afgegeven. In dat geval kunnen de autoriteiten van het land van binnenkomst een vergunning tot opslag onder douane-verband afgeven. De wapens moeten dan in een entrepot op de plaats van binnenkomst worden opgeslagen. Zij kunnen vervolgens de bestemmingen invoer of doorvoer krijgen, mits hiervoor de nodige vergunning is afgegeven. Ook is in de mogelijkheid voorzien dat de wapens naar een entrepot elders in het Benelux-gebied worden overgebracht. In dat geval kan een vergunning tot overbrenging onder douane-verband worden gegeven door de autoriteiten van het land waarheen de overbrenging zal plaatshebben.

Aan alle in *artikel 6* bedoelde vergunningen kunnen verplichtingen en voorwaarden worden verbonden. Zo kan men bv. aan een invoervergunning een tijdelijk karakter geven of kan men aan de doorvoeroperatie een termijn stellen. Ook zal men als voorwaarde kunnen opleggen dat van bepaalde verrichtingen, met name het passeren van de buitengrens, binnen een bepaalde termijn een bewijs van grensoverschrijding aan de autoriteiten van het land waar het produkt is binnengekomen, moet worden opgezonden.

Artikel 7 bevat een bepaling over het uitgaan naar derde landen van wapens en munitie. Terwijl de regels betreffende het binnenkomen in de eerste plaats van belang zijn voor de binnenlandse openbare orde veiligheid in de Benelux, dienen de regels over het uitgaan veeleer het politieke wapen-embargobeleid ten opzichten van derde landen. Daarnaast hebben de regels over het uitgaan nog een voordeel, nl. dat zij het overzicht van het wapenbestand binnen de Benelux, alsmede het eventueel nagaan of aan kwaliteitseisen is voldaan, kunnen helpen vergemakkelijken.

Het doen uitgaan van tot de categorieën II en III behorende wapens en munitie blijft onderworpen aan de reglementering van het land waar de wapens en munitie zich bevinden. Daar de uitgangspunten, zowel op het gebied van wapen-embargobeleid als op dat van kwaliteitscontrole, in de drie Beneluxlanden nogal uiteenlopen, is aan een dergelijke regeling de voorkeur gegeven boven een geüniformiseerd stelsel. De verschillende landen hebben trouwens weinig belang bij uitvoer van wapens die uit een van de partnerlanden direct naar een derde land gaan. Dit wordt natuurlijk anders wanneer wapens die zich in het ene Beneluxland bevinden, via een ander Beneluxland de buitengrens zouden overschrijven. Het beleid van beide landen speelt dan een rol. Daarom is bepaald dat in zo een geval het uitgaan niet alleen afhankelijk is van de toestemming van de autoriteiten van het land waar de wapens of de munitie zich bevinden, maar ook van de autoriteiten van het Beneluxland waarvan het grondgebied gepasseerd wordt, alvorens de wapens of de munitie uitgaan.

In dit verband moet nog verwezen worden naar de bepaling van *artikel 8, lid 1* van de Overeenkomst, die zegt dat de Overeenkomstsluitende Partijen elkaar bijstand verlenen bij het toezicht op het wapenbestand en de beteugeling van het onwettige verkeer van wapens en dat zij in het bijzonder het uitgaan van wapens, afkomstig uit een partnerland alleen zullen toestaan, wanneer zij de toestemming van dit laatste hebben verkregen.

Het systeem kan het best aan de hand van enkele voorbeelden worden verduidelijkt. Indien wapens zich in België in het vrije verkeer bevinden en direct naar een derde land zullen uitgaan, bv. via de haven van Antwerpen, dan is dit geheel een zaak van de Belgische autoriteiten. Voor zover de geldende Belgische wetgeving een document vereist, bv. een uitvoervergunning, dan moet dit document bij het uitgaan worden getoond. De Belgische autoriteiten kunnen, als ze dit wensen, een dergelijke transactie ook geheel vrij laten. Moeten wapens of munitie die zich in België bevinden via Nederland, bv. via Rotterdam, naar derde landen uitgaan, dan ligt de zaak anders. Ook dan is een Belgisch uitvoerdocument vereist, voor zover de geldende Belgische wetgeving daarin voorziet. Bovendien is de transactie echter afhankelijk van de toestemming van de Nederlandse autoriteiten. Tenslotte zullen, wanneer de wapens of munitie in Rotterdam voor uitgaan worden aangegeven, de Nederlandse autoriteiten, alvorens het uitgaan toe te laten, zich er eerst van overtuigen dat de Belgische autoriteiten hiermede akkoord gaan.

Artikel 8 betreft de transacties binnen Benelux. Voor dergelijke transacties worden speciale toestemmingen vereist, die de volgende vorm kunnen hebben :

1. de verkrijgingsvergunning, uitsluitend voor erkenden en voor wapens en munitie van de categorieën II en III ;
2. het verkrijgingsverlof, uitsluitend voor particulieren en alleen voor wapens en munitie van categorie II ;
3. de overdrachtsvergunning, uitsluitend voor erkenden en voor wapens van de categorieën II en III.

Het woord « vergunning » wordt in dit artikel, alsmede in de *artikelen 9 en 10*, gebruikt als het gaat om erkenden, het woord « verlof » als het gaat om particulieren.

Verboden wordt in de eerste plaats de verkrijging van wapens en munitie zonder een daartoe strekkende vergunning of verlof en in de tweede plaats de overdracht van wapens en munitie zonder daartoe strekkende vergunning. De overdracht van wapens van categorie II

aan personen die een verkrijgingsverlof bezitten is echter toegelaten. Dit systeem kan aldus worden geschematiseerd :

1. overdracht van erkende aan erkende : een overdrachts- en een verkrijgingsvergunning zijn vereist ;
2. overdracht van erkende aan particulier of van particulier aan particulier : de verkrijger moet in het bezit zijn van een verkrijgingsverlof.

De verkrijgingsvergunning en het verkrijgingsverlof worden aan ingezetenen van een Beneluxland afgegeven door de autoriteiten van het land waarvan ze ingezetenen zijn. Deze documenten zijn geldig op het grondgebied van alle drie de Beneluxlanden. Dit betekent dat bv. een Nederlandse particulier die een geweer wil kopen hiertoe een verlof aanvraagt aan de Nederlandse autoriteiten. Krijgt hij dit, dan kan hij met behulp daarvan zo een geweer kopen waar hij wil binnen het Benelux-gebied bij iemand die hem een dergelijk geweer kan aanbieden, hetzij een erkend handelaar, hetzij een particulier die — uiteraard met vergunning — zo een geweer bezit. Een Nederlandse handelaar die een partij wapens wil kopen heeft een verkrijgingsvergunning van de Nederlandse autoriteiten nodig. Met behulp van dit document kan hij de gewenste wapens betrekken van een leverancier in een van de drie Beneluxlanden maar met dien verstande dat deze leverancier een overdrachtsvergunning nodig heeft. Wil de betrokken Nederlandse handelaar de wapens in België kopen dan kan dat dus niet buiten de Belgische autoriteiten om.

Dit laatste systeem moet mede gezien worden in het licht van de wens, zolang geen geharmoniseerd wapen-embargobeleid bestaat, ongewenste gevolgen van het wegvallen van de controles en de vergunningen in het verkeer tussen de partnerlanden te voorkomen. Zou immers geen overdrachtsvergunning bestaan, dan zou b.v. een Nederlandse wapenhandelaar die wapens wil verkopen naar een derde land, waarheen de Nederlandse regering de uitvoer niet wenst toe te staan, dit toch kunnen doen door een Belgische tussenpersoon in te schakelen. Helemaal uitgesloten is dit ook in het ontworpen systeem niet, maar het wordt toch wel sterk bemoeilijkt doordat in het gegeven voorbeeld de Nederlandse autoriteiten bij het verlenen van de overdrachtsvergunning rekening kunnen houden met de gegevens die zij in handen hebben zowel over degene die de wapens wil overdragen als over de verkrijger. Het verkrijgen van dergelijke gegevens wordt door het systeem van erkenningen vergemakkelijkt. Voorts kan met behulp van de overdrachtsvergunning de handhaving van in één land bestaande kwaliteitseisen worden gewaarborgd. Gedacht is hier in het bijzonder aan de Belgische « proefbank voor vuurwapens ». Wordt het voldoen aan de proefbankvereisten

gecontroleerd bij de afgifte van overdrachtsvergunningen dan zal die controle geen beperking van het vrije handelsverkeer meer opleveren.

De verkrijgingsvergunning dient in de eerste plaats gezien te worden uit de gezichtshoek van de openbare orde en veiligheid. Deze vergunning stelt de autoriteiten van elk der Beneluxlanden in staat te verhinderen dat wapens in ongewenste handen komen of dat wapens die zij niet in hun land toegelaten willen zien uit een van de andere Benelux-landen binnenkomen. Het verleningsbeleid van deze vergunningen kan al naargelang van de omstandigheden met meer of minder soepelheid worden gehanteerd. Zo kan men zich voorstellen dat de verlening van een verkrijgingsvergunning aan een erkende en als bonafide bekend staande wapenhandelaar voor een partij jachtgeweren bij een groothandelaar of fabrikant van dergelijke wapens niet meer dan een formaliteit zal zijn, terwijl daarentegen met het verlenen van verkrijgingsvergunningen voor bv. pistoolmitrailleurs grote voorzichtigheid zal worden betracht.

Ook aan vergunningen tot verkrijging en overdracht volgens *artikel 8* kunnen verplichtingen en voorwaarden worden verbonden. Deze kunnen ook hier met name dienen tot het vergemakkelijken van controle door het opleggen van de verplichting formulieren aan een bepaalde instantie in- of terug te zenden. De voorwaarden en verplichtingen kunnen overigens van allerlei aard zijn, maar mogen uiteraard niet strijdig zijn met de algemene beginselen van het Benelux-Unieverdrag. Aan een verkrijgingsvergunning zal daarom niet de voorwaarde kunnen worden verbonden dat deze vergunning slechts in het land waar zij is afgegeven mag worden gebruikt.

Artikel 9 regelt het voorhanden hebben, opslaan en vervoeren van wapens of munitie van de categorieën II en III. De term « opslaan » is niet te verstaan in douanetechnische zin, maar in de gebruikelijke betekenis van toevertrouwen van het wapen aan een derde. Deze handelingen zijn in beginsel verboden. Dit verbod geldt echter niet voor erkennen voor wat betreft het voorhanden hebben, opslaan en vervoeren van wapens waarvoor hun erkenning geldt en zulks in het land waar zij zijn erkend. Deze uitzondering geldt ook in de andere Beneluxlanden maar uitsluitend voor wat betreft het voorhanden hebben, opslaan of vervoeren bij wijze van monster- of demonstratiemateriaal. Dit betekent dat bv. een Belgische handelaar die in België is erkend voor het verhandelen van geweren het volgende mag : het in België voorhanden hebben, opslaan en vervoeren van geweren, alsmede het verrichten van deze zelfde handelingen in Nederland en Luxemburg, maar dit alleen als monster- of demonstratiemateriaal, d.w.z. slechts van enkele stuks.

Verder geldt een uitzondering van het verbod van *artikel 9* voor personen die een vergunning of verlof overeenkomstig de *artikelen 6, 7 of 8* hebben d.w.z. tot binnenkomen, uitgaan, overdracht of verkrijging voor wat betreft handelingen die verband houden met die waarvoor de vergunning of het verlof is verleend. Deze uitzondering betreft slechts het voorhanden hebben, opslaan en vervoeren.

Voor het overige hebben particulieren voor het voorhanden hebben, opslaan of vervoeren van wapens een speciaal verlof nodig, dat slechts geldt in het land waar het is afgegeven. Dit is niet noodzakelijk het land van ingezetenschap van de betrokkenen. Integendeel, men kan zich zeer goed voorstellen dat men een dergelijk verlof in een ander land krijgt, bv. voor jacht- of sportdoeleinden. Een verlof als hier bedoeld zal in de praktijk waarschijnlijk dikwijls met een jachtvergunning worden gecombineerd. Een dergelijk verlof kan slechts worden verleend voor wapens en munitie behorend tot de categorie II.

Geen der hierboven vermelde uitzonderingen houdt een verlof tot het dragen van wapens in.

Artikel 10 regelt het dragen van wapens, behorend tot de categorieën II en III. In beginsel is dit verboden. Er kan echter een verlof voor worden gegeven, uitsluitend voor wapens behorend tot de categorie II. Een dergelijk verlof geldt alleen voor het land waar het is afgegeven. Evenals het geval is voor een verlof voor het voorhanden hebben, opslaan of vervoeren, behoeft dit niet het land van ingezetenschap te zijn. Het verlof tot het dragen van een wapen veronderstelt uiteraard een verlof tot het voorhanden hebben daarvan. Ook hier kan in de eerste plaats gedacht worden aan jacht- en sportdoeleinden.